

Op 18 juni werd officieel de langverwachte, 183 pagina's tellende, encycliek van paus Franciscus in verschillende talen gepubliceerd waarin hij spreekt over klimaatverandering. De titel is "Wees Geprezen" — een titel die is gebaseerd op een oud lied genaamd "Lofzang voor de Zon" geschreven door de heilige Franciscus van Assisi in 1224. Het is veelbetekenend dat de encycliek van de paus een sterke oproep bevat om de zondag te houden.

En zijn vele punten die we in overweging zouden kunnen nemen, maar dit artikel zal alleen een paar hoofdpunten bestuderen met betrekking tot de profetie van Openbaring 13. Ten eerste, de meeste pauselijke encyclieken (rondschrijven) worden alleen gericht tot Rooms-Katholieken. Deze niet. Een bericht van Associated Press van 14 juni 2015, was getiteld: "De paus zegt dat het de bedoeling is dat de komende encycliek over het milieu door iedereen wordt gelezen, niet alleen door Katholieken." En jawel, paus Franciscus richt het woord tot heel de wereld in "Wees Geprezen".

DE ENCYCLIEK VAN DE PAUS EN HET MERKTEKEN VAN HET BEEST

Door Steve Wohlberg

Aan het begin van het document schrijft paus Franciscus dat de aarde zelf "zucht vanwege de schade die wij haar hebben toegebracht door ons onverantwoordelijk gebruik en misbruik van de producten waarmee God haar heeft begiftigd. Wij zijn onszelf gaan zien als haar heer, en meester, met het recht om haar naar eigen believen leeg te plunderen. Het geweld dat zich in onze harten, gewond door de zonde, bevindt, wordt ook weerspiegeld in de ziekteverschijnselen die zich onmiskenbaar manifesteren in de aardbodem, in het water, in de lucht en in alle levensvormen. Dit is de reden waarom de aarde zelf, belast en verwoest, door op het meest verwaarloosd en mishandeld is; zij verkeert in barensoed. (Romeinen 8: 22)."

Hierin heeft de paus gelijk. Ja, de aarde is in de problemen geraakt door de zonde van de mens. Of u nu de klimaat wetenschap waarop paus Franciscus steunt accepteert of niet, de werkelijkheid is dat onze wereld lijdt vanwege de zonde van Adam en door onze voortdurende zondigheid, door Gods vloek (zie Genesis 3: 17) en door satanische woede. Hieraan is geen twijfel. Milieurampen nemen duidelijk toe.

Lees aandachtig het volgende

"Satan oefent zijn macht uit door ongelukken en rampen te land en ter zee, door geweldige branden, door ontzettende tornado's en zware hagelstormen, door stormen, overstromingen, cyclonen, vloedgolven en aardbevingen op vele plaatsen en in vele vormen. Hij vernietigt de te velde staande gewassen

waardoor er hongersnood en ellende komt. Hij verontreinigt de lucht met dodelijke stoffen en duizenden komen om door deze vergiftiging. Deze rampen zullen in de toekomst steeds vaker voorkomen en steeds noodlottiger worden. Mens en dier zullen worden vernietigd." (Het Grote Conflict blz. 419, hoofdstuk 36).

Laat u niet van de wijs brengen. De dingen worden eerst slechter voordat ze beter worden. In "Wees Geprezen", erkent paus Franciscus de steeds groter wordende crisis en de gevolgen daarvan voor de aarde, de mensen en de dieren, en dan terwijl hij naar oplossingen toewerkt citeert hij de Bijbel. Lees aandachtig zijn woorden, die rechtstreeks geciteerd zijn uit zijn encycliek:

Paragraaf 68. "De verantwoordelijkheid voor Gods aarde betekent dat mensen, begiftigd met intelligentie, de wetten van de natuur en het verfijnde evenwicht dat tussen de schepselen van deze wereld bestaat, moeten respecteren, "want toen Hij het gebod, werden zij geschapen. Hij heeft ze vast doen staan, voor eeuwig en altijd, hun een orde gegeven, die geen van hen zal overtreden." (Psalm 148: 5b-6). De wetten in de Bijbel weiden uit over verhoudingen, niet alleen die tussen individuen, maar ook die met andere levende wezens. "U mag niet de ezel van uw broeder of zijn rund zien als die onderweg gevallen is, en u vervolgens aan uw plicht onttrekken. U moet die beslist samen met hem overeind helpen... Wanneer u onderweg een vogelnest tegenkomt, in welke boom dan ook of op de grond, met jongen of eieren, en de moeder zit op de jongen of op de eieren, dan mag u met de jongen niet ook de moeder meenemen." (Deuteronomium 22: 4, 6). En in het verlengde daarvan is de rust op de zevende dag niet alleen voor mensen bedoeld, maar ook "zodat uw rund en uw ezel kunnen rusten." (Exodus 23: 12). Het is duidelijk dat de Bijbel geen ruimte biedt voor een tiranniek antropocentrisme dat zich niet bekommert om andere schepselen."

Hier verklaart de paus dat wij mensen moeten beseffen dat wij op Gods aarde leven, dat wij "de wetten van de natuur moeten respecteren", en dat wij zelfs moeten beseffen dat "rust op de zevende dag" goed is voor zowel mensen als dieren. Dat klinkt bijna Adventistisch, nietwaar? Paus Franciscus gaat door terwijl hij de kwestie van de sabbat verder uitdiept:

Paragraaf 71. "... De Bijbelse traditie laat duidelijk zien dat deze vernieuwing herstel en eerbiediging met zich meebrengt van de cyclussen die door de hand van de Schepper in de natuur zijn ingegraveerd. Wij zien dit bijvoorbeeld in de wet van de sabbat. Op de zevende dag rustte God van al Zijn werk. Hij beval Israël om iedere zevende dag apart te zetten als een dag van rust, een sabbat. (Zie Genesis 2: 2, 3; Exodus 16: 23; 20: 10)."

Let nu goed op:

Paragraaf 206. "Een verandering in leefwijze zou een gezonde druk kunnen uitoefenen op degenen die politieke, economische en sociale macht uitoefenen. Dit is wat consumentenbewegingen bereiken door het boycotten van bepaalde producten."

En tenslotte:

Paragraaf 237. "... De zondag is net zoals de Joodse sabbat bedoeld om een dag te zijn die onze verhoudingen met God, met onszelf, met anderen en met de wereld geneest. De zondag is de dag van de opstanding, de "eerste dag" van de nieuwe schepping..."

Laten we enkele kernpunten samenvatten. De planeet Aarde verkeert in een crisis. Ons milieu is aan het instorten. De paus zegt dat we terug moeten keren tot God en de aarde moeten eerbiedigen, wat "de wet van de sabbat" insluit, die nu volgens hem van toepassing is op de "zondag bedoeld om een dag te zijn die onze verhoudingen met God, met onszelf, met anderen en met de wereld geneest." Met andere woorden, als er genoeg hebzuchtige, zelfzuchtige, kapitalistische en milieu-uitbuitende mensen tot God terugkeren en meer verantwoordelijk worden voor het milieu en de zondag beginnen te houden, zou het leven verbeteren. Dit zou een reusachtige stap dichterbij "de opstanding" en "de nieuwe schepping" zijn. Paus Franciscus schreef zelfs dat "wij het volk" "gezonde druk" kunnen uitoefenen op "degenen die politieke macht uitoefenen" om het tot stand te brengen.

Meer dan 100 jaar geleden zag Ellen White dat dit zou gaan gebeuren. Gelijk een geïnspireerde journalist die commentaar geeft op de encycliek van de paus in afwachting van de gebeurtenissen, schreef zij:

"De mensen zullen zeggen dat God beledigd is omdat ze de zondag niet willen heiligen en dat deze zonde de rampen heeft veroorzaakt, die pas zullen ophouden wanneer de zondagsviering aan iedereen zal zijn opgelegd... Politieke corruptie doodt de liefde voor de rechtvaardigheid en de eerbied voor de waarheid.

Zelfs in het vrije Amerika zullen regering en wetgevers op het algemene verzoek ingaan en een wet maken die de zondagsheiliging verplicht stelt, in de hoop het publiek daarmee gunstig te stemmen." (Het Grote Conflict blz. 419, 420, 422, hoofdstuk 36).

Valt het u op? "Rampen" (EGW) nemen toe. In zijn encycliek stimuleert paus Franciscus "de zondag-sabbat" (EGW) en hij verklaart dat als die meer volledig zal worden gevierd, het zou helpen om "onze verhouding met God, met onszelf, met anderen en met de wereld" (pauze) te genezen. De mensen zouden hierdoor

ophouden "God te beledigen" (EGW). "Gezonde druk"(paus) zou uitgeoefend moeten worden op degenen "die politieke macht uitoefenen" (paus), en dat sluit zeker "regering en wetgevers" (EGW) in, totdat zij uiteindelijk "op het algemene verzoek ingaan en een wet maken die de zondagsheiliging verplicht stelt" (EGW) om deze planeet te redden.

De 183 bladzijden tellende encycieliek van paus Franciscus sluit dus volkomen aan bij de voorspellingen die meer dan 100 jaar geleden werden opgeschreven in Ellen White's boek het Grote Conflict. In Het Grote Conflict verklaart Ellen White ook dat dit vooral zal plaatsvinden in "het vrije Amerika". Denk eens na over het volgende. Op precies dezelfde dag (18 juni 2015) dat "Wees Geprezen" wereldwijd werd uitgebracht, vaardigde Barack Obama deze officiële verklaring uit vanuit het Witte Huis:

"Ik verwelkom de encycieliek van Zijne Heiligheid Paus Franciscus en ik bewonder het besluit van de paus ten eerste om de bewijzen aan te voeren — duidelijk, krachtig en met het volledige morele gezag van zijn ambt — voor het optreden tegen wereldwijde klimaatverandering.

Zoals paus Franciscus zo welsprekend verklaarde vanochtend, hebben wij een diepe verantwoordelijkheid om onze kinderen en onze kleinkinderen te beschermen voor de schadelijke invloeden van klimaat- verandering. Ik geloof dat de Verenigde Staten het voortouw moeten nemen in dit streven, dat is waarom ik mij inzet om onverschrokken op te treden hier en in het buitenland om de CO2 uitstoot te verminderen, en schone energie en energie efficiëntie te bevorderen, om veerkracht te kweken in kwetsbare samenlevingen en verantwoordelijk rentmeesterschap van onze natuurlijke hulpbronnen aan te moedigen. Wij moeten ook de armen van de wereld beschermen die het minst hebben bijgedragen aan deze opdoemende crisis en het meest te verliezen hebben als wij er niet in slagen om die af te wenden."

Dus op precies dezelfde dag dat de encycieliek van de paus alle mensen overal aanmoedigde om "gezonde druk" op wetgevers uit te oefenen, en die ook de zondagsviering stimuleert, verklaart Barack Obama, de president van het vrije Amerika, dat "de Verenigde Staten het voortouw moeten nemen in dit streven, dat is waarom ik (President Obama) mij inzet om onverschrokken op te treden hier en in het buitenland.. Met goddelijk inzicht voorzegde Ellen White: "Wanneer Amerika, het land van godsdienstige vrijheid, zich zal verbinden met het pausdom in het aan banden leggen van het geweten en mensen zal dwingen de valse sabbat te eerbiedigen, zullen de volken van alle landen in de wereld ertoe gebracht worden haar voorbeeld te volgen." (6T, blz. 18).

Raak! Geliefde lezer, ik verzoek u, wees niet blind voor deze ernstige feiten.

Open uw ogen. Lees Openbaring 13: 11-17. Op de juiste manier begrepen voorzegt deze profetie dat het beest met de lamshorens (vers 11, de VS) samen zal werken met het beest uit de zee en het aan zal moedigen (vers 12 pauselijk Rome) en dat het uiteindelijk de zondag zelfs in de hele wereld dwingend zal opleggen, de "dag van de zon", hetwelk een "teken" (vers 16) is van het gezag dat Rome zich heeft toegeëigend.

Broeders en zusters de tijd is gekomen dat wij de drie engelenboodschap met een "luide stem" (zie Openbaring 14: 9-12) moeten uitdragen. Wij moeten respectvol en tegelijk vrijmoedig zijn; dit is onze roeping als volk. Voor de zondvloed riep God Noach op en gaf hem een boodschap. Jaren later riep hij Jona, toen Johannes de Doper, toen de apostel Paulus, toen Maarten Luther, toen William Miller. Nu, in deze tijd, heeft Hij Zevendedags Adventisten geroepen om Zijn laatste boodschap aan een stervende wereld te geven.

"Zevendedags Adventisten zijn op een speciale manier als wachters en lichtdragers in de wereld geplaatst. Aan hen is de laatste waarschuwing toevertrouwd voor een wereld die verloren gaat, zij worden beschenen door een wonderbaar licht uit Gods Woord. Aan hen is een werk van het allergrootste belang opgedragen, de verkondiging van de eerste, tweede en derde engelboodschap. Er is geen enkel ander werk zó belangrijk, zij mogen niet toelaten dat iets anders hun aandacht in beslag neemt.

De plechtigste waarheden die ooit aan stervelingen zijn toevertrouwd, zijn ons gegeven om aan de wereld te verkondigen. De verkondiging van deze waarheden moet ons werk zijn, de wereld moet gewaarschuwd worden en Gods kinderen moeten trouw zijn aan wat hun is toevertrouwd. (Getuigenissen voor de Gemeente deel 9, blz. 24)

"Als u Mij liefhebt," zei Jezus tegen Zijn discipelen, "neem dan Mijn geboden in acht." (Johannes 14: 15). Het kernpunt is de sabbat van de zevende dag van het vierde gebod door God zelf geschreven, of de "dag van de zon", de dag van het beest. Onafscheidelijk daarmee verbonden en juist de grootste kwestie van alles is het openbaren van Zijn liefde, want alleen "liefde is de vervulling van de wet". (Romeinen 13: 10). Hebben wij Jezus lief? Hebben wij Zijn volk lief? Hebben wij verwarde en chaotische zondaren lief? Hebben wij Rooms-Katholieken lief? En hoe zit het met paus Franciscus? Jezus stierf ook voor hem. Moge God ons helpen om het lijden van onze Heiland voor onze zonden, genade, vergeving en liefde te begrijpen, want alleen dat kan voldoende geestelijke kracht geven voor het overwinnend houden van de geboden (zie Openbaring 14: 12) gedurende de laatste crisis van deze wereld, tot heerlijkheid van Zijn Heilige naam.

Zevendedags Adventisten zien de kwestie van sabbat en zondag in een profetisch kader. Volgens Openbaring 13 en 14 zullen de sabbat en de zondag een prominente plaats innemen in de laatste grote strijd voor de wederkomst van Jezus. De zondag is in die laatste strijd het merkteken van het beest en de sabbat is het zegel van de levende God.

Wij willen nog eens kijken naar de ontwikkelingen met betrekking tot de zondag zoals die al hebben plaatsgevonden in de afgelopen jaren.

Dies Domini — "De Dag des Heren"

"In 1998 schreef paus Johannes Paulus II een apostolische brief over de zondag getiteld: Dies Domini, De Dag des Heren. Dit was de eerste brief ooit door een paus geschreven die alleen over de zondag handelde, voor zover we dit na kunnen gaan.

De inhoud van deze apostolische brief kan als volgt worden samengevat:

1. De zondag is een dag van aanbidding, een dag van godsdienstige bezigheden, en het hoogtepunt van de dag is de mis.
2. Ten tweede is de zondag de rustdag.

Nu schreef paus Johannes Paulus II over deze twee leidende gedachten in de brief:

SABBAT EN ZONDAG

1. Alleen de kerk kan van de zondag een dag van aanbidding maken.
2. Alleen de staat kan van de zondag een dag van rust maken door de wetgeving.

Wij lezen in deze apostolische brief het volgende:

Paragraaf 64. "Het zou dus fout zijn de wetgeving met betrekking tot het wekelijkse ritme als een geschiedkundige aangelegenheid te zien die zij niet meer nodig hebben. De concilies hebben nooit opgehouden, ook niet na het einde van het Romeinse Rijk om aan de regelgeving vast te houden die betrekking heeft op de zondagsrust. In de landen waar christenen een minderheid vormen en de op de kalender aangegeven vrije dagen niet de zondag zijn, blijft de zondag desalniettemin de dag des Heren, de dag waarop de gelovigen samenkomen om de eucharistie te vieren. Dat gaat gepaard met niet geringe offers. Voor christenen is het niet normaal dat de zondag, de feestdag en

een vreugdevolle dag, niet tegelijkertijd ook een rustdag is. Het is moeilijk de zondag te 'heiligen' wanneer men niet over voldoende vrije tijd beschikt."

In deze paragraaf zegt paus Johannes Paulus II dat ook nu, als de zondag nog de dag van aanbidding moet blijven, **de kerk de staat nodig heeft om het mogelijk te maken dat deze godsdienstige dag ook een rustdag is.**

Bij de sabbat is dat anders. Hier maakt de gelovige, gebonden in zijn geweten, van de sabbat als dag van aanbidding een rustdag. Vaak kost dat de gelovige zijn werk, en soms zelfs alles wat hem dierbaar is. Hoe dan ook, de gelovige zelf maakt van de sabbat de rustdag.

De zondag daarentegen wordt als rustdag niet ondersteund door de kracht van de Heilige Geest en heeft dus op een andere manier ondersteuning nodig, namelijk de wetgevende macht van de staat. En deze wetgevende macht maakt van de zondag een rustdag.

Paragraaf 65. "Aan de andere kant heeft de samenhang tussen de dag des Heren en de rustdag in de burgerlijke wetgeving een belangrijkheid en een betekenis die ver uitstijgt boven de eigenlijke christelijke betekenis. De afwisseling van arbeid en rust die bij de menselijke natuur hoort, is door God Zelf gewild, zoals wij dat kunnen lezen in het verslag van de schepping. (Zie Genesis 2: 2, 3; Exodus 20: 8-11).

Die rust is iets heiligs, zij is voor de mensen de voorwaarde om zich aan de zo vaak in beslag nemende cyclus van aardse verplichtingen te onttrekken en zich opnieuw bewust te worden dat alles Gods werk is. De wonderbare macht over de schepping, die God aan de mensen verleent, zou een gevaar kunnen zijn als wij vergeten dat. God onze Schepper is van wie alles afhangt En nu wetenschap en techniek die macht over de schepping nog ongelooflijk veel groter hebben gemaakt, is deze bewustwording ook veel belangrijker."

Hier maakt de paus duidelijk dat ook de maatschappij als zodanig nut heeft van de rust van de zondag, ook als deze rust niet direct verbonden is met aanbidding. Het is een scheppingsorde.

Paragraaf 66. "Verder moeten wij niet uit het oog verliezen dat in onze tijd voor velen werk, harde slavernij betekent, hetzij op grond van harde arbeidsvoorwaarden en de opgelegde arbeidstijden, in het bijzonder in de armste landen op de wereld, of omdat zelfs in de economisch hoogontwikkelde landen er teveel gevallen van ongerechtigheid en uitbuiting van mensen door mensen bestaan. Als dus de kerk in de loop der eeuwen wetten uitgevaardigd heeft met betrekking tot de zondagsrust, dan had zij in het bijzonder het werk van slaven en arbeiders op het oog, niet omdat het hier ging om minderwaardig werk met

het oog op de geestelijke eisen van de praktijken die bij de zondag horen, maar veel meer omdat zij in de allereerste plaats een regeling nodig hadden, die hun last verlichtte en allen veroorloofde om de zondag te heiligen. Onder dit gezichtspunt heeft mijn voorganger Leo XIII in de encycliek Rerum Novarum de zondagsrust omschreven, als het recht van de arbeider dat door de staat gegarandeerd moet worden."

Hier wordt verklaard dat de zondagsrust door de staat gegarandeerd moet worden. Nogmaals, de hele brief heeft eigenlijk maar twee stellingen.

1. de zondag is een dag van aanbidding door de kerk

2. de zondag is een dag van rust vanwege de staat

De kerk moet haar plicht doen om de aanbidding te bevorderen, de staat moet eveneens haar plicht doen om de rust te bevorderen door de wetgeving. In deze paragraaf van de encycliek richt de paus zich tot de georganiseerde arbeidersbeweging en beweert dat de zondagswet een sociaal goed is dat bevorderd moet worden en niet verloren mag gaan.

In paragraaf 67 richt de paus zich tot de gelovige als staatsburger. Dat kan zijn als kiezer of als parlementariër.

Paragraaf 67. "Het is daarom natuurlijk dat christenen zich inzetten, zodat ook onder de bijzondere omstandigheden van onze tijd de wetgever zich van haar plicht tot heiliging van de zondag rekenschap geeft. Het is in elk geval een gewetensplicht om de zondagsrust zodanig te organiseren dat het voor hen mogelijk is om deel te nemen aan de viering van de eucharistie, doordat zij zich onthouden van werk en arbeid die met de heiliging van de zondag met haar vreugde voor ziel en lichaam nodige rust onverenigbaar is."

Hier zegt de paus dat de christen zich behoort in te zetten om de zondagsrust opgenomen te krijgen in de burgerlijke wetgeving. Dat is maar op één manier mogelijk en dat is via het parlement. Dat betekent als kiezer, diegene kiezen die zich daarvoor in wil zetten, en is men een parlementariër dan moet men zich inzetten voor zondagswetgeving. Op nationaal niveau is dat in Nederland de Tweede Kamer en op Europees niveau is dat de Europese Commissie samen met de raad van ministers. De paus zegt dat het 'natuurlijk' is dat men zich als christen daarvoor inzet.

Ook zegt de paus dat "het in elk geval een gewetensplicht is om de zondagsrust zo te organiseren, dat deelname aan de eucharistie mogelijk is." De gelovigen worden dus in het geweten aangesproken, zo worden ze onder druk gezet.

Paragraaf 83. "In vele delen van de wereld tekent zich een toestand af die wij 'het christendom in de diaspora' zouden kunnen noemen. Deze toestand wordt gekenmerkt door een situatie van verstrooiing waarin het voor volgelingen van Christus niet meer mogelijk is om hun onderlinge contacten te onderhouden zonder moeilijkheden. Zij ondervinden ook niet meer de steun van de structuren en tradities die eigen zijn aan de christelijke cultuur. In deze problematische toestand is de mogelijkheid om op zondag samen te komen met broeders in het geloof, om de gaven der broederlijkheid uit te wisselen, een onmisbare hulp."

In deze paragraaf wordt de westelijke wereld aangesproken. Daar bevindt zich een christendom in de 'diaspora', in de verstrooiing. Waarom? Omdat zij niet meer de ondersteuning ondervindt van de structuren en tradities die eigen zijn aan de christelijke cultuur. De 'structuren' zoals die hier worden bedoeld, is de **verbinding van kerk en staat die de zondag tot rustdag maakt**. De 'tradities' die bij de christelijke cultuur horen, is de zondag als dag van aanbidding. De kerk in het westen is liberaal. Zolang de kerk liberaal is en de staat afzijdig staat van de godsdienst wordt de diaspora steeds groter. Er moet een verandering komen. De staat moet rust verschaffen op zondag. **Alles wat de zondagsmis in gevaar brengt zoals sport, televisie, werk, koopzondagen, de markt, de economie, dat alles moet worden teruggedraaid. Alle hindernissen moeten uit de weg worden geruimd. De 24-uurs economie moet opzij worden gezet.** (Zie Hoeksteen 15 voor volledig artikel.)

Het Europees Bondgenootschap voor de Zondag

De Romeinse keizer Constantijn was de eerste Europese leider die de zondagsrust oplegde aan een groot deel van het continent. Nu is er in de afgelopen decennia een beweging op gang gekomen die hetzelfde tot stand wil brengen, terwijl de regio naar steeds meer integratie streeft. Maar de afgelopen jaren is de groeiende coalitie om de zondag door wetgeving de officiële 'rustdag' te maken in heel de Europese Unie, veel sterker geworden en ook meer open in haar plannen.

Machtige vakbonden, religieuze groeperingen en zogenaamde maatschappelijke organisaties dragen met hun stem allemaal bij aan de beweging. Zelfs wereldsgezinde activisten hebben zich bij het steeds machtiger wordende koor gevoegd. Volgens sommige analisten zou het bondgenootschap voor het instellen van de zondagsrust eindelijk op de rand van succes staan.

In juni 2011 werd een overkoepelende coalitie, de **European Sunday Alliance**, (Europees Bondgenootschap voor de Zondag) officieel opgericht om het plan te bevorderen. Het bondgenootschap bestaat vooral uit verschillende nationale groepen ter bevordering van de zondagsrust, vakbewegingen, niet-commerciële organisaties, en godsdienstige gezindtes.

Op 4 maart 2011 organiseerde het netwerk een massale "Actiedag" om hun zaak onder de aandacht te brengen. Er waren demonstraties in meer dan tien landen, zoals o.a., in Spanje, Duitsland, Frankrijk, Oostenrijk en België, waarbij plaatselijke en nationale beperkingen werden geëist aan het werken op zondag.

Natuurlijk nemen de Rooms-Katholieke kerk, de Orthodoxe kerken en vele protestantse kerken nog steeds een vooraanstaande plaats in binnen de beweging, maar het heeft nu ook steun vergaard uit een brede coalitie die ook seculiere groepen omvat. Maar paus Benedictus XVI bevindt zich samen met de Catholic Commission of Bishops' Conferences of the European Community (COMECE) onder de voornaamste activisten achter deze agenda.

Paus Benedictus XVI verklaarde in een speech in het Vaticaan: "Op dinsdag 15 mei dit jaar (2011) vierden wij de Werelddag voor Gezinnen, die werd ingesteld door de Verenigde Naties en dit jaar gewijd is aan het evenwicht tussen twee zaken die met elkaar te maken hebben: gezin en werk. Dit zou het gezin niet moeten hinderen, maar het eerder moeten ondersteunen en verbinden, terwijl het meewerkt om het open te laten staan voor het leven en het aangaan van relaties met de samenleving en met de kerk. Ik hoop ook dat de zondag, de Dag des Heren en de wekelijkse viering van Zijn opstanding, een dag van rust zal zijn en een mogelijkheid om gezinsbanden te versterken.

Johanna Touzel, de woordvoester van de European Sunday Alliance zegt: "Het streven van het bondgenootschap is niet godsdienstig; het gaat meer om de maatschappelijke samenhang. De inzet is in de eerste plaats op drie pijlers gebaseerd: het bevorderen van de gezondheid en het welzijn van arbeiders, het zeker stellen van voldoende tijd voor gezinsleven en het vergroten van samenhang in de maatschappij door burgers toe te staan een gezamenlijke dag te hebben voor sport, culturele activiteiten, godsdienstige en spirituele voldoening, vrijwilligerswerk en nog veel meer."

Volgens Touzel en het bondgenootschap heeft het vrijgeven van arbeidstijden om de 'consumptiemaatschappij' tevreden te stellen, schadelijke gevolgen voor gezinnen en gezondheid. In de afgelopen jaren zijn wetenschappelijke studies gepubliceerd die "bewijzen dat er een verband is tussen de gezondheid van de arbeiders en werken op zondag", zegt Touzel. "En die ook bewijzen dat er behoefte is aan samenhang in de maatschappij die alleen plaats kan vinden als je een gezamenlijke rustdag hebt. Al eeuwenlang wordt de zondag traditioneel beschouwd als de rustdag in Europa; daarom is het de ideale dag om in de Europese wetgeving op te nemen."

"Een meerderheid van politieke groeperingen ondersteunen het bondgenootschap al," zegt Touzel, "bijvoorbeeld de groene partijen, conservatieve partijen, sociaal-democraten en anderen. Maar er is nog meer werk te doen. Wij proberen alle politieke partijen, burgers, en verschillende maatschappelijke organisaties in beweging te brengen door aan te tonen dat er werkelijk wetenschappelijk bewijs is dat het werken in het weekend — op zondag — schadelijk is voor de gezondheid van het volk. Ik denk dat in verband met de huidige economische crisis iedereen beseft dat de samenleving meer is dan alleen maar consumenten. Ik denk dat ons bondgenootschap dus precies op het juiste moment komt."

Touzel zegt: "Zelfs al zou de zondagsrust niet via de traditionelere politieke wegen slagen, dan zou de alliantie een ECI (Europees Burger Initiatief) kunnen nastreven — een relatief nieuw concept dat pas in werking is gesteld. Als aanhangers **tenminste 1 miljoen handtekeningen uit negen lidstaten kunnen verzamelen, zal de EU gedwongen worden om de wetgevende actie te overwegen.**"

"Dit zou een tweede instrument zijn dat we kunnen gebruiken om druk uit te oefenen op de Europese Commissie," legt Touzel uit, "het is een hele zware onderneming, maar wij zullen die overwegen als de andere manier niet werkt." (Zie Hoeksteen 63 en 68 voor volledig artikel.)

Ellen White zegt het volgende over deze situatie: "Gods Woord heeft ons gewaarschuwd voor het dreigende gevaar. Als de protestanten niet willen luisteren zullen ze Rome's doelstellingen pas ontdekken wanneer het al te laat is om aan de valstrik te ontkomen. **Ongemerkt groeit de macht van Rome.** Haar leerstellingen oefenen hun invloed uit in de parlementen, in kerken en in de harten van mensen. Overal trekt ze haar hoge, kolossale gebouwen op, waarin in alle stilte de vervolgingen van het verleden zullen worden herhaald. **Ze gaat voorzichtig en in het geheim te werk om haar positie te verstevigen** zodat ze haar eigen doelstellingen kan verwezenlijken wanneer de tijd gekomen is om toe te slaan. Ze wenst een zo gunstig mogelijke positie te verwerven en die wordt haar al gegeven. **Het zal niet lang meer duren of wij zullen merken wat de opzet van Rome is.** Allen die het Woord van God zullen geloven en gehoorzamen, zullen zich daardoor verdrukking en vervolging op de hals halen." (Het Grote Conflict, blz. 413, hoofdstuk 35).

"Het is verbazingwekkend hoe sluw de rooms-katholieke kerk te werk gaat. Ze weet van tevoren wat er zal gebeuren. Ze wacht haar tijd af, nu ze toch ziet dat de protestantse kerken haar **erkennen door hun aanvaarding van de valse sabbat en reeds alle voorbereidingen treffen om de zondagsheiliging aan allen op te leggen met dezelfde middelen die zij in het verleden heeft gebruikt.** Zij die het

licht der waarheid verwerpen, zullen de hulp inroepen van de zogenaamd onfeilbare macht om een katholieke instelling wettelijk verplicht te stellen. Het ligt voor de hand dat Rome de protestanten heel graag te hulp zal snellen. De katholieke leiders weten immers beter dan wie ook hoe men degenen die de kerk niet willen gehoorzamen moet aanpakken." (Het Grote Conflict, blz. 412, 413, hoofdstuk 35).

(Deze artikel is uit "De Hoeksteen" 79.) >> De anderen blaadjes van De Hoeksteen kan men vinden op deze link: <http://bazuintesion.nl/Bazuin-te-Sion/De-Hoeksteen/index.php/>